

го съблазнява. Той нарѣзва крушата на нѣколко парчета, които цѣли нагълтва. Следъ половинъ часъ стариятъ човѣкъ започва да се превива отъ болки въ стомаха и казва: Все на мене ли се даватъ такива страдания? — Какви страдания сж тѣзи? Той получилъ най-хубавото нѣщо — една хубава, зрѣла круша, но причината за неговитѣ страдания е друга. За да не страда, стариятъ човѣкъ трѣбваше да постѣпи по следния начинъ. Той трѣбваше да извика нѣкое малко дете при себе си и да му каже: Я, дѣдовото, вземи това хаванче и посмачай малко тази круша, да поомекне. Следъ това, ти ще вземешъ половината круша, а другата половина ще дадешъ на мене. При това положение, и детето ще остане доволно, и стариятъ нѣма да страда.

Следователно, всѣки трѣбва да се научи да сподѣля съ своитѣ близни богатата, които Богъ му е далъ. Това сподѣляне трѣбва да става разумно, да не се отегчаватъ едни-други. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да направите едно добро на време, да кажете една дума, или да изпратите единъ погледъ на мѣсто. Нѣма по-велика наука отъ тази! Каква по-голѣма наука отъ тази, да знаете, кога и какво да говорите? Много отъ страданията на хората се дължатъ, именно, на незнанието и неспазването на тази наука. Тя е велика, Божествена наука! Изкуство е да знае човѣкъ, какъ да слуша, какво да слуша и какво да не слуша.

Всички хора се стремятъ къмъ богатство. Прави сж тѣ. Добре е човѣкъ да бжде богатъ. И Богъ има желание да даде богатство на всички хора. Богатството има главно две страни: външна и вътрешна. Тѣй щото, важно е, какво богатство търси човѣкъ. Здравиятъ е богатъ човѣкъ; учениятъ е богатъ човѣкъ; добриятъ е богатъ човѣкъ и т. н. Човѣкъ трѣбва да мине презъ всички страни на